

EELK RAPLA MAARJA-MAGDALEENA KOGUDUSE LEHT

Nr 1 (22) jaanuar ISSANDA AASTAL 2006

Kirjatäht suretab, aga Vaim teeb elavaks.

2.Korintlastele 3,6

Armastada kuulekuses ja kuuletuda armastuses!

Neil päevil sündis, et Jeesus tuli Naatsaretist Galileamaalt ja Johannes ristis ta Jordanis. Ja veest välja tulnud, nägi ta kohe taeva avanavat ning Vaimu kui tuvi laskuvat tema peale. Ja taevast kostis hääl: „Sina oled mu armas Poeg, sinust on mul hea meel!“

Markuse 1, 9-11

Igal aastal jõulusündmustes ilmub taas korraks paljude ellu olulise kangelasena Jeesuslaps, keda heal meelil vaimus minnakse Petlemma karjastega söime imetlema, kelle ette ollakse isegi nõus koos hommikumaa tähetarkadega kummarduma ja vaga Siimeoni kombel süleski hoidma. Paljude usk aga kahjuks sellega piirdub.

Nüüd, ilmumisaja alguses seisab Jeesus meie ees juba umbes 30-aastase täismehena, kelle avaliku tegevuse vägevaks avaakordiks saab tema ristimine Johannese poolt Jordani jões.

Kultuslikud puhastus- ja pesemisriitused on iseloomulikud peaaegu kõikidele maailma religioonidele. Moosese seaduses räägitakse nõudest end pesta teatud haiguste või füsioloogiliste nähtuste puhul. Iisraeli preester pidi iga kord pühamusse sisenedes pesema nii käsi kui jalgu. Isegi enne sööki käte pesemisel oli juutide jaoks mitte ainult hügieeniline, vaid usuline tähendus.

Kuigi Vana Testamendi prohvetid toonitasid seoses ihuliku pesemisega ülekantult ka sisemist südame puhastamist patu mustusest, said kõik kultuslikud pesemisriitused juutluses järjest kandvamaks osaks nende religioossusest.

Tuntuim sellistest riitustest oli Jeesuse ajal proselüütide ristimine. Kui keegi paganatest tahtis astuda Jumala kogudusse, siis pidi ta tunnistajate juuresolekul end patumustusest puhtaks pesema. Juutide jaoks olid kõik mittejuudid juba kultuslikult ebapuhtad inimesed. Meestel toimus selline pesemine ümberlõikamise järel, naistel sai proselüütide ristimine ainsaks paganlusest lahkumise märgiks.

Pärast sellist ristimist võis endine pagan täieõiguslikult osa võtta juutide jumalateenistusest Jeruusalemma templis ning tema kohta hakkasid kehtima kõik Iisraeli Jumala töötused oma rahvale.

Proselüütide ristimine on vormilt sarnane kristliku ristimisega, mistõttu viimast on nimetatud ka lävesakramendiks. Keskajal paigutati ristimiskivid kirikute uste juurde, mis tuletas meelde,

et alles ristimise läbi on senisele paganale avatud tee Jumala kotta, Tema riiki.

Jeruusalemmas ja kogu Juudamaal suurt tähelepanu äratanud Johannese ristimine erines aga oluliselt kõigist teistest senistest puhastusriitustest. Oluline oli see, et Johannes ei teinud vahet inimeste vahel. Kõik, olgu juudid või paganad, said ühtmoodi meelega ristimisega ristitud, kui nad olid oma patud tunnistanud.

Mis oli Johannese ristimise eesmärk? Valmistumine kohtumiseks Messiaga ning pääsemine eesootavast hävitavast kohtutulest. Messias, kes Johannese sõnul pidi oma rahvast ristima Püha Vaimuga, sai tulla nende juurde, kes teda puhastatud südamega vastu võtsid. Johannese ristimisel on juba olemas sisuliselt sarnased jooned kristliku ristimisega.

Miks aga Jeesus, kes oli patuta ja Jumala Poeg juba sündides, laskis ennast Johannesel ristida? Aga selleks, et olla kuulekas ja täita sedasama, mida oodati kogu tema rahvalt. Jeesus Jumala Pojana ei eraldanud ega eristanud end oma rahvale antud töötustest. Tema ümberlõikamine kaheksapäevaseks ning vanemate ohvritoomine Jeruusalemma templis olid märgid sellest, et ka Jumala Poja kohta kehtisid Jumala enda antud seadused ja korraldused oma rahvale.

Just selles sündmuses saab eriliselt nähtavaks apostel Pauluse poolt Kristuse kohta öeldu: *Olles Jumala kuju, ei arvanud ta osaks olla Jumalaga võrdne, vaid loobus iseenele olust, võttes orja kuju, saades inimese sarnaseks; Ta alandas iseennast, saades kuulekaks surmani... Sellepärast on Jumal tõstnud ta kõrgemaks kõrgest ja annetanud talle selle nime, mis on üle iga nime* (Filipi 2, 6-9).

Ainult selle tõttu, et Jeesus Johannese ette alandades laskis end ristida veega, saigi Püha Vaim laskuda tuvina Jeesuse peale. See omakorda tegi teda vääriliseks ristima Püha Vaimuga mitte ainult töötuse rahvast, vaid oma jüngrite ja koguduse kaudu, kelle peaks ta on saanud, kõiki rahvaid kõikidel aegadel.

Jeesuse ristimine sai omamoodi pöördepunktiks Vana ja Uue Lepingu vahel. Johannes koos tema juurde ristimisele tulnud rahvahulgaga esindas veel Vana Seadust, kellele Jumal Isa kõigile kuuldavalt esitles oma Poega: *Sina oled mu armas Poeg, sinust on mul hea meel!* Vana oli möödunud ja uus oli tekkinud.

Mida ootab Jumal meilt? Eks sedasama, mida oma Pojalt – kuulekust. Täita ristimises uuendatud inimesena armastuse seadust kuulekuses ja kuulekuse seadust armastuses. *Aamen*

Mihkel Kukk

Aasta 2005 Rapla Maarja-Magdaleena koguduses

2005 oli Raplamaal nimetatud Võrgu-aastaks

20.02. Koguduse nõukogu ametisseadmine ja uue nõukogu esimene koosolek. 4-liikmelise juhatuse esimeheks valiti tagasi Raivo Erm ning liikmeteks Siiri Rospu ja Heli Viinalass. Koguduse õpetaja on juhatuse liige ameti poolest. Revidendiks valiti Milvi Tammik ning sinodi saadikuteks Jaana Maria Unga ja Raivo Erm. Kinnitati koguduse 2005. aasta eelarve.

4.03. Koguduse endine juhatuse esimees Arvo Musthallik sai 60-aastaseks.

11.03. Saja-aastaseks sai kauaaegne vennastekoguduse kuulutajavend Jaan Saluste .

13.03. Pidulik kontsertjumalateenistus helilooja, organisti ja koorijuhil Enn Võrgu 100.sünniaastapäeva (14.03) puhul, kus oli kasutusel tema loodud liturgia üks varasemaid variante. Esinesid Tallinna Kaarli, Hageri ja Rapla koguduse koorid ning Kose ja Rapla pasunakoovid, jutlustas Nõo koguduse õpetaja helilooja Mart Jaanson. Kiriku seinal avati maestrole mälestustahvel. Jumalateenistusel osales Riigikogu esimees Ene Ergma. Pastoraadis kõneles Enn Võrgu elust muusikateadlane Priit Kuusk ning tema loomingust õpetaja Mart Jaanson. Kunstnik Loit Jõekalda kujundas maakondliku Võrgu-aasta puhul kauni plakati.

27.03. I ülestõusmispüha varahommikul jumalateenistusel jutlustas emeriitõpetaja Reet Mägedi, kes pastoraadis rääkis oma elukäigust nii näitlejana kui ka vaimulikuna. Järjekordne näitusmüük koguduse käsitööringi rikkalikust loomingust ning Logose raamatulett. Loosilaualt võitis iga loos.

28.03. II ülestõusmispüha kontsertjumalateenistus Rapla mudilaskooridelt. Turu haiglas suri 75 aasta vanuses meie koguduse suur sõber ja toetaja Soomes praost Mauri Virtanen.

30.03. Tartus suri õpetaja Joosep Liivi tütar Helga Kibbermann 94 aasta vanuselt.

13.04. Koguduse juhatuse staažikaim liige laekur Siiri Rospu sai 70, mille puhul piiskop Einar Soone andis talle üle EELK Konsistooriumi aukirja.

15.04. Ajalehe Eesti Kirik õppepäev ja lehe nõukogu koosolek Rapla pastoraadis.

17.04. Jutlustas Lääne-Harju praostkonna vikaarõpetaja Urmas Viilma, kes OÜ Kiriku Varahalduse juhatajana osales ka järgneval koguduse nõukogu koosolekul.

2.01. Koguduse jõulupuul oli külas Tallinna Piiskopliku Toomkoguduse juhatuse esimees, võidusõitja ja maailmarändur Raido Rüütel, kes jutustas haaravalt *Rolling Estonians'i* ehk *Veerevate Eestlase* reisist ümber maailma.

7.01. Rapla Vabakogudusega koostöös korraldatud alliansspalvenädalal oli külas Kuressaare koguduse õpetaja Anti Toplaan, kes rääkis oma äsjaest reisist Iisraeli.

23.01. Koguduse täiskogu koosolekul valiti 15-liikmeline nõukogu ja 7 asendusliiget.

5.02. 105-aastasena suri koguduse vanim liige Elmi-Elfride Kaljula.

24.04. Jutlustas endine kantor ja Rootsi Luterliku Evangeeliumi Ühenduse Soomes (SLEF) ilmikjutlustaja Juhani Martikainen Lappväärtist.

28.04. Iraeli õhtu pildis, sõnas ja laulus pastoraadis, kus esinesid Riina Kaukver, Mihkel Metsala, Silver Koit jt.

30.04. Kiriku ja pastoraadi ümbruse suurkoristus.

1.05. Elfriede ja Kaarel Kõrtsini Kumma külast pühitsesid oma 65.pulma-aastapäeva.

5.05. Taevaminemispüha jumalateenistusel, kus osalesid Eesti vabodusvõitlejad ja Soome sõja veteranid, jutlustas emeriitpraost Paul Saar

14.05. Kiriku ja pastoraadi sisemine suurpuhastus.

15.06. Esimesel nelipühäl tähistas Rapla vennastekogudus 207.aastapäeva, kus hommikuse piiblitunni pidas emeriitpraost Esra Rahula.

21.06. Helsingi Kannelkoori ja Rapla koguduse segakoori ühiskontsert.

22.06. Kolmainupühäl konfirmeeriti kogudusse 22 uut liiget.

1.-6.06. Külas Borby sõpruskoguduse 7-liikmeline delegatsioon Saksamaalt, 5.06. jutlustas õpetaja Ulrich Rincke.

10.-11.06. EELK kirikupäev ja vaimulik laulupidu Tartus, millest võtsid osa ka Rapla koguduse koorid.

Koguduse segakoor Tartu laulupäeva rongkäigus

19.06. Kuldleeripäevat võttis osa 14 „last“, vanimana Salme Laurimaa tähistas oma 75.leeriaastapäeva. Vabaõhu kontsertjumalateenistus Varbola linnuses, kus osalesid Hageri, Nissi ja Rapla kogudus.

23.06. Koguduse ekskursioon Kuusalu kihelkonda, kus külastati Valkla baptistipalvemaja, Leesi, Loksja ja Kuusalu kirikut ning osaleti Kuusalu vennastekoguduse palvemaja 70.aastapäeval.

24.06. Surnuaiapäeva Rapla kalmistul.

7.07. Kanada noortekoori ja Rapla Riinimanda ühine kontsert.

22.07. Rapla kihelkonna nimepäeval – Maarja-Magdaleena päeval algas Enn Võrgu 100.sünniaastapäevale pühendatud XIII Rapla kirikumuusika festival (KMF), kus avasõnad ütles piiskop Einar Soone. Tõnu Kaljuste juhatusel kõlas maailma esiettekandes Võrgu 1952.aastal loodud oratoorium „Valvake“ Nargen Opera oratooriumikoori, Tallinna kammerorkestri ja solistide esituses. Maestro Tõnu Kaljustele anti üle selle aasta

Rapla kihelkonna auhind – Maarja-Magdaleena pronkskuju. Kontserdi kandis üle Klassikaraadio.

23.07. KMF-i kontsert, laulis ETV tütarlastekoor Aarne Saluveeri juhatusel.

Reelika Kuusemäe ja Kaie Riidak olid suvel hinnatud kiriku tutvustajad külastajatele

24.07. KMF-i kontsert, mängis keelpillikvartett Noobel Nelik.

28.07. KMF-i kontsert, mängisid Kirsti Kuusk(viul) ja Klarika Kuusk(orel).

31.07. Festivali jumalateenistusel kandis ansambel Cantores Psalmorum ette Toomas Rannu ja Enn Kivnurme Missa e-moll.

4.08. KMF-i raames Veteli(Soome) poistekoori kontsert.

7.08. KMF-i lõppkontserdil esitasid Buxtehude ja Bachi loomingut segakoor Cantus, festivali kammerorkester ja solistid, dirigent Raivo Tarum. Tervitas ja avapalve pidas esimest korda festivali patroonina kohalolnud EELK peapiiskop Andres Pöder.

8.08. Küläs vennastekoguduse noored Herrnhutist Saksamaalt.

1.09. Koolirahu kontsertpalvusel laulis ansambel Vinland.

4.09. Juunis, juulis ja augustis kirikut nädala sees valvanud ja külastajatele tutvustanud giidide tänamine ja ühine tordi söömine. Mälestuseks jäi igäühele Anne Unga koostatud lühiülevaate Rapla kirikust ja kogudusest ning kodukiriku logoga pastakas.

17.09. Kiriku ja pastoraadi sügisene suurkoristus.

18.09. Segakoori ja koguduse töötajate palverännak Märjamaale, Vigalasse ja Velisele.

25.09. Rapla kiriku 104.aastapäeval jutlustas Rannamõisa

Sügisel koristuspäeval kirikupargis oli hulk abilisi

õpetaja Aare Kimmel, laulis nende koguduse noorte ülistusrühm.

30.09. Inglise püha kontsert Dave Bentonilt ning Tallinna ja Viimsi gospelkooridelt.

9.10. Lõikustänapüha jumalateenistuse järel rääkis dr. Raul Mardi pastoraadis tervislikust toitumisest.

15.10. Kiriku ja pastoraadi ümbruse suurpuhastus.

22.10. Õpetaja Evald Saagi esimese surma-aastapäeva puhul mälestuspalvus haual ja tema meenutamine pastoraadis, kohal oli ka peapiiskop Andres Pöder abikaasaga.

23.10. Misjonipühal küläs SLEF-i ilmikjutlustaja Juhani Martikainen ja Keenias töötanud misjonär Jorma Iiskola.

30.10. Usupuhastuspüha jumalateenistuse järel laulis Tallinna Kammerkoor õigeusu muusikat.

2.11. Hingedepäeval oli kirik avatud palveks, mõtiskluseks ja küünla süütamiseks. Rapla lasteaedade lastele korraldati ühiskülastus kirikusse.

Rapla lasteaedade lapsed hingedepäeval kirikus

20.11. Igavikupühapäeva jumalateenistusel süüdati küünlad kõigi kirikuaasta jooksul lahkunute mälestuseks.

26.11. Advendiküünla süütamine vallavanema poolt ja Riinimanda kooride kontsert kirikus, mille järel süüdati tuled linna jõulupuul kiriku pargis.

27.11. I advendi oikumeenilisel jumalateenistusel jutlustas Eesti Kristliku Nelipühi Kiriku piiskop emeeritus Märt Vähi, kes pastoraadis rääkis piiblite levitamisest omaaegses NSV Liidus ja praegusest Lootuse küla rajamisest Laitses.

11.12. III advendil koguduse käsitööringi suur näitusmüük, kohal Logose raamatulett ja rikkalik loteriilaud. Rahva huvi ja osavõtt väga elav.

18.12. IV advendi jumalateenistusel laulis solist Maren Ülevain, kes esitles aasta tagasi Rapla kirikus salvestatud CD-d. Öhtul Dave Bentoni ning Tallinna ja Viimsi gospelkooride jõulukontsert.

21.12. Rapla laste- ja noortekollektiivide traditsiooniline suur jõulukontsert.

23.12. Klassikaline jõulukontsert segakoorilt Cantus.

24.12. Jõuluõhtu esimeselt jumalateenistuselt tehti otseülekanne Viker- ja Klassikaraadiosse.

25.12. Esimesel jõulupühal konfirmeeriti 13 uut koguduseliget. Öhtul Liisi Koiksoni kontsert kirikus.

Optimistlik intervjuu juhatuse esimehe Raivo Ermiga

Möödunud aastal oli Rapla koguduses veidi üle 800 liikmeannetuse tasuja. Langus on viimastel aastatel olnud üsna pidev. Mis võiks olla selle põhjuseks?

Elu on läinud kiiremaks ja pealiskaudsemaks – see väljendub ka aktiivse liikmeskonna kahanemises. Inimesel pole enam aega iseendaga tegelda ja oma mõtteid mõelda. Kõike söödab talle ette meedia ja tal pole tahtmistki millessegi süveneda. Järeldus: ühiskond on igapidi tõsisel kriisis, hoolimata kõrgeist majandusnäitajast. Rahaabi ei ole aidanud, nagu loodeti, aitama peab hinge.

Mõistus on kinni kiiruses. Me tulime garanteeritud ühiskonnast, nüüd peame ise endaga hakkama saama. Inimene on nihkes, ta ei suuda enam adekvaatselt käituda. Silmi ja mõistust pimestavad üha uued müügile paisatavad asjad ja teenused, ilma et oleks aega mõelda, kas neid tingimata on vaja omada.

Tahtes kõike kiiresti ja kohe, elatakse üle jõu ja jäetakse tegemata, milleks otsest vajadust pole. Tagajärg on, et loobutakse elu põhimõttelistest väärtustest, need lükatakse kuhugi tahaplaanile. Esiplaanile tulevad muud hetkeahvatlused - ilma neid rahuldamata sa nagu polekski keegi. Kirikut tegelikult küll vajatakse, kuid mitte kõik ei ole valmis seda oma liikmeksõlekuga kinnitama.

Mis pakkus aastast rõõmu?

Mulle andis lootust jõulueelne Dave Bentoni kontsert. Mitte niivõrd laulja ise, kui just gospelkoor tema selja taga. Tavaliselt meie noored häbenevad seda, mis on usu ja kirikuga seotud. Nemad tegid kõike suure rõõmuga ja see andis väga toreda elamuse ning lootuse.

Kui tahame, et noored liituksid tõsisemalt kogudusega, tuleb neile midagi vastu pakkuda peale ruumi, kus esineda või harjutada. Taas sõltub palju meist, näiteks võimalusest pakkuda tihedamat koostööd Rapla kohalike kooridega, kes on end näidanud suurepärasest küljest ka kirikus esinedes. Rõõm on olnud mitmel puhul kirikus näha lasteaedade vanemaid rühmi. Nemad on ju meie järelkasv.

Praegu laiub bussijaama taga tühi, lage väli, mis on kogudusele kuuluv ja seni kasutuna seisev maa. Kui planeeritav projekt hakkab tegelikkuses kontuure võtma, siis milline vaade võiks kunagi avaneda Tallinna poolt Raplasse tulijale?

Vaimusilma ees asendub praegune tühjus büroohonete, kaubanduskeskuste ja tagapool eramajadega. Teist Mahlamäed suurte ja koledate korrusmajadega sinna küll ei tohiks kerkida. Sellest peaks tulema ilus nüüdisaegne linnapiirkond Rapla ja ümbruskonna elanikele vajalike hoonetega. Kogudus ise ei jõua selle realiseerimisega üksi tegelda.

Paar aastat tagasi loodi EELK kirikuvalitsuse juurde OÜ Kiriku Varahaldus tegelemaks ka koguduste majandusküsimuste, sealhulgas vara heaperemeheliku kasutamisega. Oleme nendega läbirääkimisi pidanud ja otsustanud anda selle projekti vedamise neile. See oleks kiriku huvides.

Raivo Erm juhatuse liikmele Heli Viinalassile oma tulevikunägemust kirjeldamas

Kas koguduse nõukogu on olnud hea partner ja kaasamõtletaja?

Kinnisvaraprojekt ongi sündinud koostöös nõukoguga, üks inimene ei tee siin midagi. On tähtis, et mõte sündis ja küpses meis endis ning on saanud realselt teostatavaks. Pean seda 2005. aasta kõige toredamaks kollektiivseks saavutuseks.

Teine majandusalane saavutus on 800 000 krooni eraldamine tänavusest riigieelarvest Rapla valla eelarvesse kiriku renoveerimisprojekti tegemiseks.

Ilme Veetamm

Heljo Einula: Minu tee...

Olen sündinud pere kolmanda lapsena Valgamaal Karula vallas Laane talus 17. septembril 1930. Mõni aasta hiljem tuli perre ka neljas laps. Tee Kristuse juurde algas mul ristimisega Karula kirikus, kui olin ühe kuu vanune. Viis aastat hiljem kolisime vanaisa ehitatud majja Antslas. Ema hoolitses laste eest ja tegi käsitööd, isa töötas vorstivabrikus ja varus loomi.

Tavaliselt alustati päeva palvusega ja sellega ka õhtul lõpetati. Isal oli suur gooti kirjas lauapiibel ja väike palveraamat. Kaheksa-aastaselt pani ta mind koos õega pühapäevakooli lähedal asuvas palvemajas. Järgmisel kevadel algas mu esimene karjasesuvi nelja kilomeetri kaugusel kodunt. Siis meenutasin isa lauldut: *Ma olen väike karjane, mul loodud laulja keel...*

Aastal 1939 algas koolitee. Ema oli mulle lugemise selgeks õpetanud ja see jäigi helgeks mälestuseks temast. Sama aasta sügisel suri ta raskesse haigusse kõigest 35-aastasena. Vanemal õel oli siis aastaid 12, vennal 11, minul 9 ja nooremal vennal 6. See jättis meie kõigi hinge sügava valu. Isa palvetas ja muretses, kuidas nüüd hakkama saada. Sellest kurvast sündmusest alates teenisime lastena ülalpidamist ümbruskonna taludes karjas käies. Iga pühapäev aga viis meie tee ema kalmule ja Karula kirikusse, kuni sõjasügisel 1944 see pühakoda põlengus hävis. Sõja-aastail algkoolis käies olin saanud ka usuõpetust, kuid vene okupatsiooni tulles oli sellel lõpp.

1949.aasta küüditamine läks meist mööda väga lähedalt. Kuulusime väljasaadetavate nimekirja. Et isa oli olnud alati inimene, kes olukordi jagas ja hädasolijaid aitas, ilmus ootamatust kohast abi temalegi. Selle kurja päeva eelõhtul astus meie majja miilits ja soovitas meil kiiresti minna võimalikult kaugele kodunt, sest öösel kell kolm algab küüditamine. Nõnda me viibisime kaks nädalat isa kodutalu lähedal metsas heinaküünis.

Olen tänulik isale, kes tihti palvetas ning pani meile südamele teha inimestele head ning mitte tasuda kurja kurjaga. Tänu temale oli meil alati toit laual ja saime üle ka sellest, kui pärast sõda olid kotimehed rohkem kui üks kord meil vargil käinud. Kitsastest oludest hoolimata väärtustas isa haridust. Minu ajal oli keskkool veel tasuline. Kahe lapse puhul tuli aastas välja käia kolmsada rubla. Vanem vend läks edasi õppima ülikooli, noorem Tihemetsa tehnikumi.

Mina läksin pärast keskkooli õpetajaks. Ent seda kohta ei saanud ma enne, kui pidin astuma komsomoli. Neli aastat hiljem leiti – eks ikka usu pärast, et ma ei sobi sellele ametikohale. Nii sai minust raamatukogu juhataja ja pälvisin selle töö eest isegi aukirja. Kuid sellest polnud kasu: ikka hakati pinnima, miks ma parteisse ei astu, olen leeritatud või? Jäin siiski oma usule kindlaks.

Tööaastail olin saanud tuttavaks oma tulevase abikaasa Ralfiga. Tema ema ning minu isa palvel korraldati Haljala kirikus meie leeriõnnistamine ja laulatus oli

2.augustil 1959. Hiljem jõudsimme sinna harva, tavaliselt korra aastas. Kui meie elukohaks sai Rapla, astusime siin aastal 1989 koguduse liikmeks.

Kui lapsed olid nagu linnud pesast välja läinud ja iseendale kodu ning perekonna loonud, jäi isa üksinda oma koju. 1975 ta suri õnnetuse tagajärjel, mis oli taas kurb sündmus mu elus. Olin saanud temalt palju õpetust ja kuulnud piibli tõdedest.

Mul on tulnud palju kordi haiglas viibida. 1967 juhtus õnnetus Järvakandi Tehastes töötades. Klaasikild vigastas kaela ja kaotasin palju verd. Üks laps oli siis seitsmene, teine viiene. On olnud luumurde ja mitu operatsiooni, viimati lõigati silma. Tänu Taevaisa armule ja palvetele kodus ning kirikus olen kõikidest muredest seni üle saanud. Kadunud isa sõnad - rohkem risti ei panda kellelegi, kui ta kanda suudab – on olnud niisugustel puhkudel julgustuseks. Usku, lootust ja armastust püüan endas hoida raskeimatelgi hetkedel. 1994.aasta sügisel suri pärast pikka võitlust vähiga abikaasa, mille järel tundsin end kui murtud tiivaga lind.

Suurt tuge leinas ja katsumustes olen saanud koguduselt ning õpetajalt. Kiriku raamatuletis olles või varem ka kantseleitöötajat asendades olen tundnud end inimestele vajalikuna ja saanud jõudu eluteed käia koos Jeesusega kuni päevade lõpuni. Olen neljakordne vanaema ja ühele kuueaastasele vanavanaema.

Armas Taevaisa, ma tänan Sind armastuse ja lootuse eest, mida oled mulle andnud ja annad! Tänan Sind laste ja lastelaste eest, oma kodu eest!

Parim kingitus koguduse jõululaadalt

Kui sisenesin kolmanda adventipühapäeva jumalateenistuse järel Rapla pastoraati järjekordsest põnevast ja alati uut pakkuvast jõululaadast osa saama, öeldi mulle uksele: „Te tulete alles praegu – paremad asjad on juba müüdud.“

Ometi leidsid ka hilisemad tulijad, et paremad asjad olid justkui nende jaoks veel alles jäetud. Ilusat kaupa oli küll ja küll.

Rapla koguduse käsitööringi naised-noorikud olid seekordseks jõulumüügiks valmistudes jälle töökad olnud: mütsid-sallid, kindad-sokid, vaibad-padjad-linikud, põlled-kotid, mänguasjad ja muud esemed, mis majapidamisse sobivad, ootasid ostjaid. Valik oli suur. Aga kas rahvast tuleb? Oli ju paar päeva enne kultuurimajas olnud uhke ja rikkalike kaubalettidega jõululaat.

Käsitööringi liikmete fantaasial ei ole piire

Kahtlused olid asjatud, sest ostuhuvilisi oli rohkesti ka siin. Kiideti, valiti, tänati, oldi üllatunud taskukohastest hindadest. Jõulu- ja aastavahetuse kingikotti leidsid paljud sobiva ja meeldiva just sellelt näitusmüügilt. Siinseid tegijaid juba teatakse ja nende heal tasemel tehtud käsitööst on hakatud lugu pidama. Päeva lõpuks jäid laudad peaaegu tühjaks.

Ka naised jäid ostjatepoolse sooja vastuvõtuga rahule. Ise nad on argarad hoolitsemise eest, et töö oleks hästi tehtud. Nad õpivad kogu aeg üksteiselt ja arenevad ka ise

pidevalt. Igaühel on omakeskselt ka meelisala – kes on mütsi-, kinda- ja sallikuduja, kes pitsiheegeldaja, õmbleja, tikkija jne. Osatakse ja tehakse aga ka kõike muud.

Kui võetakse ette suur vaip või voodikate, tehakse seda kollektiivselt, kus igaüks lisab oma killukese. Nende kvaliteetse töö tunnuseks on seegi, et täita on tulnud juba ka väga suuri tellimusi.

Kaheksa aasta jooksul on Rapla koguduse käsitöötajate kujunenud ligi paarikümneliikmeline ühiste huvidega seltskond. Missioonitunnetusega, sest kogu nende käsitöötulu on heategevus koguduse heaks. Igalolmapäevane kokkusaamine on kogemuste vahetamine, jutuaajamine, kohvijoomine, samas ei puhka käed kunagi. Suviti on käidud koos ekskursioonidel, kahepäevastelgi.

Rahulolevad naised pärast näituse ülessaamist

„Meil on väga hea juhendaja,“ ülevad naised nagu ühest suust. „Meil on tublid naised,“ lisab juhendaja Vaike Veeorg rahuolevalt omalt poolt.

Tiiu Luht

Linda Paas ja Mare-Helle Oruste loteriilauda sättimas

Liidia Ehandi koos kristliku kirjastuse Logos rikkaliku valikuga raamatuleti ja imekaunite suveniiridega on olnud alati oodatud külaline

Ella Kiilmaa: Käidud tee on palju rõõmu pakkunud

Paar päeva enne jõululaata tähistas üks hingelt nooruslikumaid näputöö tegijaid Ella Kiilmaa endalegi üllatusena 80.sünnipäeva. Palusime tal meenutada käidud teed.

Sündisin Kehtna vallas Kalbu külas Tõnsu talus. Peres oli neli last. Veidi enne minu kooliminekut valmis külas tolle aja kohta suur ja ilus koolimaja ainult pool kilomeetrit meie kodust.

Mäletan, et esimesel koolipäeval oli soe ja päikesepaisteline ilm. Esimesse klassi astus üheksa last. Meil paluti laulda – muidugi nendel, kes oskasid. Mina oskasin ema õpetatud laulu väikesest karjast. Hiljem õppisime palju ilusaid lastelaule. Üks õpetajaist, Sepandi, mängis viulit ja andis ka usuõpetust. See aine oli vabatahtlik ja mõni poiss nendes tundides ei käinud. Neil polnud midagi õppeaine vastu, kuid nad lihtsalt tahtsid tegelda millegi muuga.

Meie kodukirik oli Järvakandi Peetri, rahvakeeli kabelikirik. Lastele oli suursündmus, kui ema meid surnuaiapühale kaasa võttis. Seal kalmistul puhkavad mu vanavanemad, vanemad ja vend Evald.

1939 hakati meie küla põldudele ehitama lennuvälja. Sügisel oli seal näha eesti, hiljem vene sõdureid. Küla õnneks kujunesid edaspidised sündmused selliselt, et lennuväljast asja ei saanud ja põllud annavad saaki tänaseni.

Järgnevail aastail olid inimesed sageli sundseisus. Tuli teha asju ja töid, mida aeg ja elu pakkus. Kehtna rahvamajas tegutses laulukoor. Olime tublid, käisime isegi Estonia kontserdisaalis esinemas.

Aastakümned on linnulennul möödunud. Lapsed on täiskasvanud ja lapselapsedki otsaga kõrgkoolis. Mina võisin sellest vaid unistada, sest isa ütles:“Oled kõige vanem, pead talus tööd tegema!”

Läbi elu keerdkäikude elan nüüd teist korda Raplas.

Vahepeal olin olnud viisteist aastat Ida-Virumaal. Koos majaosaga on mul ka mõnisada ruutu maad. Sellega olen väga rahul, sest oskan ju maatööd. Kui tulevad muremõtted, siis peletan need aiatööga eemale ja kurbus ununebki.

Elu on toonud mind taas Rapla kaunisse kirikusse. Nooruses 1944 käisin siin leeris, nüüd tulen siia kui koju. Laulan kirikukooris, olen teeliste suviti kirikut näidanud ja võtan osa käsitööringist. Kooriga on meil olnud huvitavaid väljasõite teistesse kirikutesse.

Käsitööhuvilisi naisi käib meil koos ligi kaksikümmend. Vaike Veeoru juhendamisel oleme õpinud palju uut. Tulemusi on näha meie pühadeaegseil näitusmüükidel. Kolmapäevastel kokusaamistel me sageli isegi võimleme.

Usun selsesse, et ikka on olnud keegi või miski kõrgemalt poolt, kes on mind hoidnud ja kaitsnud. Nii on käidud tee üsna palju rõõmu pakkunud.

Meenutades Ülo Välingut

9.veebruari oleks Ülo Väling saanud 70 aastaseks. Läänud aasta 21.oktoobril möödus 5 aastat tema ootamatust lahkumisest.

Ülo sündis 1936 Tallinnas ja ristiti Kuusalu kirikus. Et isa töötas Eesti Vabariigis piirivalvurina, rändas nende pere pidevalt ringi. Sõjas saksa poolel sõdinud isa emigreerus hiljem Saksamaa kaudu Kanadasse. Kolmelapselisel perel tuli tihti elukohti vahetada ja üksjagu viletsusi näha. Lühikest aega oli Ülo koos vennaga isegi lastekodus. Tänu ema töökusele said lapsed aga üles kasvatatud ja koolitatud.

Ülo emapoolsed esivanemad pärinesid Tormast Carl Robert Jakobsoni sugupuust. Musikaalsuse olevat Ülo pärinud oma emapoolselt vanaisalt, kes samuti ehitanud, mänginud ja häälestanud erinevaid pille. Kuigi Tallinna Muusikakooli lõpetas Ülo koos Eri Klasi, Urve Tautsi ja teiste tuntud eesti muusikutega, sai ta Konservatooriumis õppida vaid ühe aasta, sest lapsena külmades saalides klaverit harjutades olid õlaliigesed kahjustada saanud. Tippmuusikuks ei õnnestunud Ülol saada, kuid head muusikat armastas ja hindas ta elu lõpuni.

1961.aastal Rapla keskkooli muusikaõpetajaks suunatuna organiseeris ta siin mitmeid koore ja ansambleid. Tal oli eriline anne kõige suuremad rüblitudki laulu- ja pillimängu juurde tuua, millest siiani legende räägitakse. Suureks hobiks oli tal veel raadiotehnika. Ka kokkamise ja kulinaariaga sai ta suurepäraselt hakkama. Samas autojuhtimist ei õppinud ta iialgi ära.

Kuigi Ülol oma peret ei olnud, jäi oskus ja vajadus lastega suhelda talle omaseks elu lõpuni. Vahel tundus, et ta oli ka ise nagu suur laps, kes võis olla jonnakalt kinni oma põhimõtetes ning kellega vaidlemine oli üsna tulutu.

1972.aastal koolist lahkuma sunnituna käis ta ligi paarkümmend aastat Raplast Tallinnfilmis tööl. Samal ajal hakkas Ülot erilisel huvitama Rapla orel ja kindlasti pakkus kirik talle sellel ajal ka hingelist tuge. Vendade Kriisade poolt 1939.aastal ehitatud suurt pillide kuningat õppis ta üksipulgi tundma. Aastaid käis ta häälestamas ka Tallinna Jaani ja Oleviste oreleid ning kutsuti vajadusel mitmele poole maakirikutessegi. Rapla orelil 60.aastapäeval 1999.aasta septembris anti talle tehtud tänuväärse töö eest Rapla linna kultuuripreemia.

Viimase veerandsajandi jooksul sai Rapla kirik Ülole lausa teiseks koduks, kus ta lisaks orelil remontimisele ja häälestamisele tegi heameelega ka muid vajalikke töid: parandas ja täiendas elektrisüsteemi, ehitas kergesti liigutatava surnukirstu aluse jne. Ülo oli see, kes 1992.aasta

suvel, kui olin just Raplasse tööle asunud, innustas otsima kohta 15.sajandist pärit suurele puidust krutsifiksile, mis oli restauraatorite töökojast tagasi toodud. Tema kätega see altari ja kantsli vahelisele seinale üles saigi.

Hugo Lepnurme ärajäämisega 1970-ndatel jäid üha enam Ülo kanda ka jumalateenistustel ja talitustel mängimised. Raplas on olnud pidevalt rohkem kui üks organist, kuid Järvakandi kirikutes käis alati tema mängimas. Ülo kiituseks peab ütlevat, et ta võttis vaevaks kõik enamkasutatud koraalid enda jaoks välja kirjutada ja transponeerida just sellisesse kõrgusesse, milles nii vaimulikul kui ka kogudusel oli mugav kaasa laulda. Kahjuks ei ole ma enamiku koolitatud organistide puhul alati sellist kohusetunnet märganud.

Ülo oli väga hea suhtleja. Kui kirikusse astusid sisse juhuslikud möödudjad, võis ta jääda neile Rapla kirikust ja kogudusest ennastunustavalt tundide kaupa juttu puhuma. Ülo viimane suurem ettevõtmine oli uuele Järvakandi Pauluse kirikule digitaaloreli hankimine, millel mängida ta kahjuks aga enam ei jõudnudki...

Mihkel Kukk

Organist Mari Põld, endine kolleeg:

Üloga töötasime koos Rapla kiriku juures aastaid. Tema oli enne olnud Raplas muusikaõpetaja ja koorijuht - seega kohaliku muusikaelu üks aktiivsetest juhtidest.

Kirik juurde tulles huvitas teda väga orel ja orelimäng. Et orelite ehitust tutvustavat kirjandust tol ajal Eestis ei olnud, muretses ta vastavad käsiraamatud Soomest. Kohe võttis ta oma kohustuseks orelil hoolduse ja tegi ka vajalikud remondid. Samas hakkas ta professor Lepnurme

juures orelimängu õppima. Eriti meeldis Ülol mängida laulatustel, siis kõlas Mendelssooni pulmamarsis orelil täie võimsusega.

Orelil hoidis Ülo väga korras. Igal pühapäeval oli ta kirikus ka siis, kui ta ise ei pidanud mängima. Tolmu pidi pühkima orelil klaviatuurilt puhta, lumivalge lapiga. „Orel on pillide pill ja väärib suurt lugupidamist,“ ütles ta.

Kõike, mida Ülo ette võttis ja tegi, oli tehtud armastuse ja hoolega. Ja see oli väga hästi tehtud.

Lootusrikkalt Lootuse Küla rajamas

Esimesel adventipühapäeval, 27.novembril 2005 jutlustas Rapla kirikus oikumeenilisel jumalateenistusel Eesti Kristliku Nelipühi Kiriku piiskop emeeritus Märtn Vähil.

Järgnes kohtumine pastoraadis, kus kuulajad said kaasa elada ettevõtliku mehe ja tema abikaasa Alta hulljulgelt riskantsele misjonitööle endise Nõukogude Liidu territooriumil. Selles oli närve pingul hoidvaid läbiotsimisi piiril, imeliste õnnestumiste rõõmu, ka sissekukkumisi ja teadvelolekut mis iganes karistusest.

Lapsena 1944.aasta sügisel paadipõgenikuna Hiiumaa rannikult lahkudes algul Rootsisis ja siis juba Ameerika mandril üleskasvanud noormees oli küll kodus kuulnud vanemate inimeste lugusid ja mälestusi sellest väikesest muinasjutumaast Eestist merede taga, kuhu aga tagasiteed ei paistnud olevat. Poolvägisi sunniti ka teda seda keelt kasutama, mida keegi koolis ega ümbruskonnas ei kõnelnud.

Esimesel reisel Eestisse aastal 1970 koos nüüdseks lahkunud piiskop Allan Lauriga töid nad kaasa viiskümmend piiblit. Nende läbitoomine sadamast näis mõttetu riskina, kuid selle õnnestumise nimel palvetati ja võimatu sai võimalikuks. Seista silmitsi nõukogude tegelikkusega oli masendav. „Olin Eestis nii pettunud, sugulased elasid vaeselt. Mõtlesin, et ei taha enam kunagi siia tagasi tulla. Aga südamesse tuli Jumala sõna: kui sina neid ei aita, kes siis aitab,“ meenutas Märtn Vähil.

Viia sügaval stagnaajal koormate kaupa piibleid okastraadiga eraldatud Jumala-vaenulikku riiki oli tavainimesele kujutlematu. Eesti mees Märtn Vähil teiselt poolt ookeani Kanadast otsustas järgneda Jumala kutsele ja panna lootuse vaid Temale. See toimus läbi kõigi ohuolukordade.

Teades, et siin on usklikud, kes vajavad Piibleid, võttis see tegevus laiema haarde, ulatudes Armeeniani. Sinna õnnestus viia 2000 piiblit viimaseks jäänud reisel aastal 1977. Laialivedu oli kujunenud meeskonnatööks, kuid suurenesid ka riskid. Ühelt läbiotsimisel vahelejäänult saadi teada nimesid ning Moldavia piiril Märtn Vähil areteeriti. Järgnes ülekuulamine ja teadmatuse eesootava kohta. Et seekord olid kaasas ka abikaasa ja lapsed, lasti nad lõpuks vabadusse ja käsutati maalt välja.

Kuidas edasi? Märtn Vähil ütleb, et äkki tuli Jumala sõna: „Ära muretse, sest ühel päeval ma avan ukse!“ Ta jäi seda uskuma ja kuulutas igal pool, et Eesti saab vabaks, aga keegi ei võtnud seda tõe pähe. Vahepealseil aastail oli ta pastoriks Kanadas, kuid ei väsinud kordamast, et Eesti vabaks saades läheb ta kohe sinna. Nii oligi: ta kolis perega Eestisse juulis 1991, kui taasiseseisvumiseni oli jäänud veel mõni nädal.

Ühel ajal Märtn Vähiliga saabusid Eestisse ka Allan Laur Kanadast ja Harri Leesment Austraaliast. Need kolm meest asusid rajama innustunud kohalike noorte abil

paljude väikeste kogudustega Eesti Kristlikku Nelipühi Kirikut. Väga suurt rõhku pandi vanglatööle. Nii möödus kümme aastat, kuni ühel hetkel küpses Märtn Vähil otsus anda see töö üle noorematele ja alustada taas millegi täiesti uuega.

Ta läks oma vanaisa maadele Laitsesse otsima endisi piirikive. Seal juhtus hobuse seljast kukkudes õudne õnnetus: hobuse kabi purustas nägu, ta kaotas silma ja aju sai vigastatud. Lootus ellu jääda oli õhkörn. Tema eest palvetati neil päevil väga palju, ka Rapla kirikus tehti eestpalvet.

Pärast imelist paranemist alustas ta seal uue hooga Lootuse Küla rajamist, mis on mõeldud uimasti- ja alkoholisõltlastest meestele, kes peavad vabanemiseks läbi tegema kümne kuu pikkuse taastusprogrammi. Kuna üks ta oma poegadest oli sattunud uimastisõltlaseks, muutus see töö talle eriti südamelähedaseks.

Nüüdseks juhib edukalt toimivat programmi juba toosama poeg, kes sai USA-s ka vastava koolituse. Programm on Kristuse-keskne, kus oluline koht on ka töötegemisel. Patsientidel ehk küla asukatel ei saa olla sidet muu maailmaga peale kirjavahetuse omastega. Isegi ajalehtede lugemine ja televiisori vaatamine on sellel ajal keelatud.

Lootuse Küla loomist tuli alustada nullist. Polnud seal ei teid ega elektrit, allikast tuli tuua joogivett, sest kaevugi polnud. Nüüdseks on seal kaev, hooned, saetööstus – kõik rajatud ilma riigi rahata. Söögipoolist on annetanud Kadarbiku suuratalu, Leibur, pagariärid. Europarlamendi saadik Tunne Kelam tegi neid külastamas käies soliidse annetuse.

Lootuse Küla tegemistega on paljud tuttavaks saanud ka televisiooni vahendusel. 18.detsembri õhtul anti TV3 korraldatud pidulikul üritusel Märtn Vähilile üle üks kümnest Eestimaa Uhkuse auhindadest. Pole ime, et piiskop Märtn Vähil seda kõike oma kõrvaga kuulates tekkis paljudel soov minna seda Eestimaa Uhkust suvel ka oma silmaga kaema.

Ilme Veetamm

Jõululeeriga tuli kogudusse kolmteist uut liiget

Esimese jõulupüha jumalateenistusel konfirmeeriti Rapla koguduses Elle Jaani, Made Kensapä, Helina Kirtsu, Elen Laur, Liisa Laur, Eline Luisk, Merlin Peever, Mariane Vaik, Sven Penter, Marek Toht, Rain Villig, Hainer Õunapuu ja Indrek Õunmaa.

Kuus neist olid ristida jõululaupäeva hilisõhtusel jumalateenistusel. Eelnevat kolmekuulist koolitust juhtisid õpetaja **Mihkel Kukk**, diakon **Erkki Toht** ja stud theol **Jaana Maria Unga**.

Lisaks loengus istumisele-kuulamisele pidid leerilapsed seekord ka kodus tublisti tööd tegema. Soojenduseks anti päris alguses lahendada piibliteemaline ristsõna. Edasi tuli juba kirjutada lühem essee ühest vabalt valitud 10 käsust ning mõtisklus kolmest etteantud Jeesuse tähendamissõnast. Samuti pidi igaüks kirjutama oma isikliku palve.

On huvitav, et kõige rohkem käsitleti 4.käsku, mida analüüsis kuus inimest. Üldse ei valitud 7., 8., ja 9.käsku. Jeesuse tähendamissõnade puhul oli valida *halastaja samaarlase*, *kadunud poja* ja *suure kohtupäeva* loo vahel. Siin oli eeldatavalt kõige populaarem kadunud poja lugu, mille üle mõtiskles 7 leerilast. Samas samaarlase teole elas kaasa ja oskas seda iseenda eluga siduda vaid üksainus.

Kuigi mõned leerikooli alustajad kadusid juba pärast paari esimest tundi, olid jääjad väga tublid. Isegi see, et vanima ja noorima osavõtja vanusevahe oli 46 aastat, ei mänginud mingit tähtsust. Tundi ennast ühtse perena, nagu see koguduses ju loomulikult peabki olema.

Järgnevalt valik huvitavamaid mõtteid leerilaste esseedest:

2.käsk: Sina ei tohi Jumala nime ilmaasjata suhu võtta.

Mida öelda inimeste kohta, kes pimedas pöösastikust välja hüpanud kassi peale karjatavad: Issand Jumal küll! Ma arvan, et kuna meis kõigis on olemas võime olla osaduses Jumalaga, piisab muidugi ta ainult vastu võtta, siis me lihtsalt pulbitseme sellest võrratust tundest ja me ei suuda kinni püüda seda püha nime, mis kui linnuke lendu lastud ja mida me tagasi võtta ei saa. Ometigi ma loodan, et Jumal oma headuses mõistab meid ja kohtleb meid kui oma lapsi, kes ikka vahel eksivad oma isa sõna vastu, kuid ometi on tal põhjust ju uhkust tunda, et me just Tema nime suhu võtame, kui ehmatame, mitte aga kurja nime, kes võib-olla tegelikult meid ehmatas. (Marek)

4.käsk: Sina pead austama oma isa ja ema.

Raskusest sellest käsust kinni pidada saan tuua näite oma elust, sest minu isa on alkohoolik ning on öelnud ja teinud asju, mis lihtsalt selle austuse ära kustutavad. Muidugi, alkoholism on haigus, kuid siiski on väga raske unustada öeldud solvanguid ning tehtud tegusid ning säilitada austust. Seda alkoholi mõjul muutunud inimest on vahel raske isegi oma isaks pidada, austusest rääkimata. Samas on mul maailma parim isa, keda ma sügavalt austan ja imetlen... kui ta on kaine. (Merlin)

10.käsk: Sa ei tohi himustada oma ligimese naist, sulast ega teenijat, härga ega eeslit ega midagi, mis su ligimese päralt on!

Sa ei tohi himustada oma ligimese teenijat, sulast... Kas võiks siin rääkida konkurentsivõimelisest tööturust? Iga tööandja ihkab endale head ja lojaalset alluvat. Ei ole võõras ja eetilisel taunitav, kui ühest firmast meelitatakse töötaja teise. Leian, et tänapäeva inimesel meie tänases ühiskonnas ja kultuuris on väga keeruline järgida seda käsku sellisel kujul, nagu ta on mõeldud. (Elen)

Tähendamissõna halastajast samaarlasest (Luuka 10, 25-37).

Igavene elu on võimalik neile, kes armastavad nii Jumalat kui oma ligimesi. Ligimesearmastus rõhub just inimese heasüdamlikkusele ja abivalmidusele teiste suhtes. Minul on töökaaslane, kes on meil peaaegu et parim töötaja, aga tervis teeb talle probleeme. Minu jaoks on loomulik aidata teda õhtul töölt kojuviimisega või lõunal talle poest söögitoomisega. Tema ju aitab mul ka uude töösse sisse elada ja juhendab mind. On hea teada, et sa pole üks, vaid sind ümbritsevad toredad kaaslased – see ongi ligimesearmastus. (Eline)

Tähendamissõna suurest kohtupäevast (Matteuse 25, 31-46).

Kui me vaatame tänapäeva ühiskonda, siis tihti võib kohata suhtumist, et peamine on enda ja oma lähedaste heaolu. See, mis olukorras on teised, ei huvita suurt osa inimesi. Ühiskonnas on liiga vähe hoolivust. Kui inimesed oskaksid (tihti peaks selle asendama sõnaga *tahaksid*) ennast panna teise inimese olukorda, siis oleks maailm kindlasti palju parem. Paljud inimesed teeksid just neid positiivseid (hoolivust näitavaid) tegusid, mille alusel „sikud ja lambad“

eraldati. Ja seda vaid seepärast, et nad soovivad kogeda positiivset tunnet – empaatiavõime annab neile selle võimaluse. Tihti piisab väikestest asjadest selleks, et maailm muutuks paremaks. (Hainer)

Armastus ei sea tingimusi

Nüüdisaegne teadus on aidanud lihtsustada igapäevast elu, kuid pole ergutanud inimese vaimset arengut. Ainsa põhjusena näen taganemist Jumalast ja Tema edastatud eluväärtuste eiramist.

Inimene on loomult laisk ja läheb seda laisemaks, mida mugavamaks muutub elu. Kahjuks oleme kaotanud tasakaalu vaimse ja materiaalse vahel, loobunud individuaalsest mõtlemisvõimest ja üha eraldume loodusest kui Jumala loodud ühtsest tervikust koos inimesega.

Lisaks emotsioonidele, mida näeb ka loomadel, on inimesele Jumalast antud mõistus ja vaba tahe. See tähendab võimalust ise valida, millises suunas oma eluratas veerema panna. Haiguslik ahnus aga ajab kokku kraapima üha rohkem ja rohkem, sealjuures mõtlemata, kas ikka on seda kõike vaja. Arvan, et Jumal ei nõua meilt enda ohvriks toomist, vaid võimaluse piires oma ligimese aitamist.

Ei paku kellelegi huvi, kas kirik seisab püsti või variseb kokku, kuid kiriku teenuseid tahetakse saada tasuta. Samas laotakse massiürituste tarbeks lahekäeliselt raha sadade kroonide kaupa korraga. Väga visalt laekub aga liikmeannetus ka end kristlastena näha soovijatelt.

Tihti loeme päheõpitud palvesõnu, mõtted hajevil, avamata teed oma südamesse. Mulle ei meeldi, kui palve kujuneb mingiks tühiste asjade nõudmiseks. Jumal üksi teab, kas oleme väärt, et meid aidata. Esmajärjekorras tahaksin pöörduda Tema poole tänapalvega, alles siis julgen halastust paluda.

Jumal ei keela oma abi kunagi, kui inimene laseb ta oma südamesse. Jumala armastus ei sea tingimusi, kui me ise Ta vastu võtame. See tähendab, et ta saab meile andestada ka kõige suuremad patud, kui oleme võimelised patust pöörduma.

On tarvis ainult avada Talle oma süda, lõpetada ligimese süüdistamine ja alustada alati vigade otsimisega iseendas. Me ei suuda vaadata kellegi südamesse ja seepärast ei tohi me ka inimeste üle kohut mõista. Võime hukka mõista ainult nende väärted.

Palve

Armas Jumal! Suur tänu Sulle selle ilusa eest, millega Sa meie elu rõõmustanud oled. Anna meile siirust kõike seda head mõista ja hinnata nii, nagu Sina seda soovid, sest iga väikese tükikese headusega suudame me teha ka kõiki teisi inimesi õnnelikuks. Armas Jumal, aitäh Sulle selle õnneliku elu eest. Aamen (Helina)

Jeesus õpetab meid armastama ligimest nagu iseennast ja Jumalat üle kõige. See tähendab, et armastada tuleb nii sõpru kui ka vaenlasi. Elus võib parimgi sõber saada suurimaks vaenlaseks ja vastupidi.

Soovitan südamest aktiivsemalt osa võtta piiblitundidest, kus meie austatud ja lugupeetud õpetaja Mihkel Kukk selgitab suure põhjalikkusega piiblitõdesid nii filosoofilise kui ka ajaloolise poole pealt.

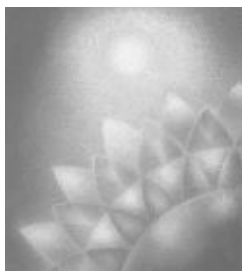
Helgi Tursk

Õnnitleme!

JAAANUAR

- 2. Lehte-Maria Nurmsalu 80
- 7. Elsa Tohver 94
- 7. Meta Järvet 85
- 13. Ülle Palts 60
- 14. Martha-Miralda Randjärv 95
- 15. Adele Hapsal 85
- 18. Heli Tulp 75
- 19. Meta Haukka 70
- 19. Linda Paas 70
- 24. Osvald Antsmäe 23
- 24. Rosilda Rhede 85
- 25. Ella Vellamaa 91
- 26. Saima Titt 80
- 28. Helga-Irene Kensapä 93
- 28. Maimu-Ingeborg Pöld 75

VEEBRUAR

- 2. Evi Männi 70
- 3. Helje Lillearu 80
- 8. Ilona Kruus 60
- 16. Marje Meerents 50
- 17. Liidia Kuusksalu 50
- 21. Saima Pajo 70
- 25. Vaike Pääsuke 60
- 26. Ants Kensap 50
- 27. Esra Rahula 80

MÄRTS

- 1. Rivo Reisko 50
- 3. Liidia Palm 75
- 7. Magda-Leonide Rüütel 80
- 7. Malle Kelin 60
- 11. Jaan Saluste 101
- 16. Else Schotter 92
- 17. Guido Paluoja 50
- 18. Olev Kruus 50
- 22. Linda Pauska 92
- 22. Linda-Elisabeth Tüvist 85
- 22. Marta Aljas 70
- 24. Jüri Sukles 75
- 27. Tiit Väljaots 60
- 29. Enno Eensalu 80
- 30. Asta Liivjõe 92
- 31. Alma-Rosalie Kõonberg 92

Koguduse teated

Pühapäeviti kell 12 **armulauaga jumalateenistus**
Pühapäeviti kell 10 **palvetund koguduse raamatukogus**
Kuu esimesel ja kolmandal neljapäeval kell 17 **piiblitund inglisaalis**, teemaks 1. Korintose kiri
Kuu teisel ja neljandal laupäeval kell 12 **vennastekoguduse kuulutustund pastoraadi saalis**

Algab kevadine leerikool

Esimene kokkusaamine on pühapäeval, 5. veebruaril kirikus pärast jumalateenistust. Õnnistamine on nelipühäl, 4. juunil.

Segakoor ootab uusi lauljaid

Koguduse segakoor vajab lauljaid kõikidesse häälerühmadesse, eriti oodatakse meeslauljaid. Harjutused on pühapäeva hommikuti kell 10 pastoraadi inglisaalis.

Koguduse kantselei avatud T-R kell 9-13, P ja kirikupühadel enne ja pärast jumalateenistust
telefon **48 55 470**, e-post: rapla@eelk.ee
kodulehekülg www.eelk.ee/rapla/
õpetaja Mihkel Kuk **48 68 144; 55 650 722**
juhatuse esimees Raivo Erm **51 30 212**

Fotod: Arvo Kuldkepp, Edmund Laugasson, Mihkel Kuk, Taimo Tammik ja erakogud

Toimetaja Ilme Veetamm, küljendaja Edmund Laugasson